

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2192/2015
28.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиље Ј.М. из А., чији је пуномоћник М.М., адвокат из К., против туженог ПД К.М. АД из А., чији је пуномоћник А.Б., адвокат из Б., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2290/14 од 09.10.2014. године, у седници одржаној 28.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2290/14 од 09.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу П1 2436/11 од 12.02.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев за поништај као незаконитог решења о отказу уговора о раду туженог бр.03-3080 од 29.07.2011. године, којим је тужили отказан уговор о раду бр.01-2/1502 од 13.06.2006. године, као и да се наложи туженом да тужиљу врати на рад на послове радник на обезбеђењу или на неко друго радно место које одговара њеној стручној спреми и радним способностима. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом на име трошкова парничног поступка плати 273.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2290/14 од 09.10.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Аранђеловцу П1 2436/11 од 12.02.2014. године.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиља је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 125/04 и 111/09), на чију примену упућује члан

506. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу на неодређено време код туженог на пословима радника обезбеђења до 01.08.2011. године када јој је решењем туженог од 29.07.2011. године отказан уговор о раду на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду, јер је због економских, технолошких и организационих промена код туженог дошло до престанка потребе за послом који је тужиља обављала. Тужени је донео Правилник о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова 21.04.2011. године, којим су у Сектору људских ресурса – РЈ обезбеђење, у члану 3. под тачком 2. тачка 2.4. брисани послови – „радник на обезбеђењу“. Предлог програма решавања вишка запослених донет је 23.06.2011. године и достављен је на мишљење Националној служби за запошљавање, као и синдикалној организацији туженог. Синдикална организација је 06.07.2011. године изразила неслагање са предлогом програма решавања вишка запослених, а Национална служба за запошљавање 30.06.2011. године, доставила туженом мишљење и предлог мера за запошљавање вишка запослених код туженог у коме је наведено да је достављени предлог програма урађен уз пуну сарадњу и по смерницама надлежних служби и стручних лица Филијале, да код туженог не постоји могућност да се запосленима који су вишак обезбеди ни једно од права утврђених у члановима 154-156 Закона о раду. Програм решавања вишка запослених тужени је донео 18.07.2011. године којим су утврђени разлози престанка потребе за радом запослених, као и структура запослених за чијим је радом престала потреба и у члану 1. тачка 3.1. наведено је да су послови који су изменама и допунама Правилника брисани и за којима је престала потреба у Сектору људских ресурса – РЈ обезбеђење, између осталих и послови „радник на обезбеђењу“. Послове физичко-техничког обезбеђења објеката туженог, упоредо са запосленима који су били у радном односу код туженог, обављала је и агенција коју је тужени ангажовао на основу Уговора о пружању безбедносних услуга, а која је после укидања послова „радник на обезбеђењу“, те послове настављала да обавља за туженог ангажовањем својих запослених. Тужени је тужиљи исплатио отпремнину.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилно закључио да је тужиљи законито престао радни однос, те да нема право да се врати на рад код туженог.

Чланом 179. тачка 9. Закона о раду, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

По оцени Врховног касационог суда, тужени је у поступку утврђења вишка запослених, међу којима је и тужила, поступио по правилима из чланова 153-160 Закона о раду. Програм решавања вишка запослених од 18.07.2011. године, садржи разлоге престанка потребе за радом запослених, због чега је послодавац извршио реорганизацију одређених послова и брисање одређених послова. Спровођење организационих и економских промена је самостална област деловања туженог и суд не може да се упушта у његову целисходност и оправданост, нити суд може да цени целисходност ангажовања других привредних друштава и агенција за обављање послова који не спадају у основну делатност послодавца, као што је случај и са пословима радника обезбеђења.

Послодавац је донео програм решавања вишка запослених, због технолошких, економских и организационих промена, а предлог програма је достављен синдикату послодавца и надлежној организацији за запошљавање. Правилником о систематизацији брисани су послови радника обезбеђења, јер је послодавац и пре доношења одлуке о отказу, као и програма решавања вишка запослених, већ ангажовао агенцију за ту врсту послова. Тужени није био у могућности да предузме мере за запошљавање тужиоца премештајем на друге послове или радом код другог послодавца, преквалификацијом или доквалификацијом или радом са непуним радним временом. Обзиром да се послови радника обезбеђења укидају у потпуности, послодавац није био у обавези да детаљније разрађује критеријуме у погледу вишка запослених. Ангажовање агенције која врши послове обезбеђења по уговору о делу или другој врсти неименованих уговора није забрањено, јер је учињено у циљу смањења укупних трошкова пословања. Како је тужили законито престао радни однос тужени послодавац нема обавезу да тужили врати на рад у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Због тога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**